

DAIFUKU

ผีเสื้อย้อมศพ

人間標本

"...ผลงานชิ้นเอก
ที่ดีที่สุดของฉัน..."
- มิनाโตะ คานาเอะ

มินาโตะ คานาเอะ เขียน กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

人間標本 ผีเสื้อย้อมศพ

มินาโตะ คานาเอะ เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

“มินาโตะ คานาเอะ” กลับมาทวงบัลลังก์ราชินีอาชญาวิทยาย่าง สมศักดิ์ศรี ในผลงานฉลองครบรอบ 15 ปีที่ก่อกองความวิปริตและศิลปะ ให้กลายเป็นหนึ่งในดวงใจ

นี่ไม่ใช่เพียงนิยายฆาตกรรม แต่คือการยื่นคำถามถึง “ความงาม ที่ผิดเพี้ยน” เมื่อศาสตราจารย์ผู้คลั่งไคล้ผีเสื้อเปลี่ยนร่างเด็กน้อยให้กลายเป็น งานศิลปะสตัฟฟ์ที่ประณีตที่สุด ความบิดเบี้ยวนี้จะทำลายศีลธรรมในใจ ผ่านปมสืบสวนที่ซุ่มซบและคาดไม่ถึง ตามแบบฉบับความหม่นเศร้า อันเป็นเอกลักษณ์ของนักเขียน

ความระทึกขวัญที่เย็นเยียบถึงไขกระดูก คุณจะได้สำรวจลึกสุดจิตใจ มนุษย์ที่ความหลงใหลกลายเป็นความอำมหิต สัมผัสความสะอิดสะเอียน ที่งดงามที่สุดเท่าที่โลกวรรณกรรมเคยมีมา

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น เชิญคุณสู่โลกที่สีสันและหยาบเล็ดหลอมรวม เป็นหนึ่งเดียว กล้าพอไหมที่จะเผชิญหน้ากับความจริงเบื้องหลังโศกนาฏกรรม ครั้งนี้? พบกันที่นันทรรศการ “ผีเสื้อย่อมศพ”

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

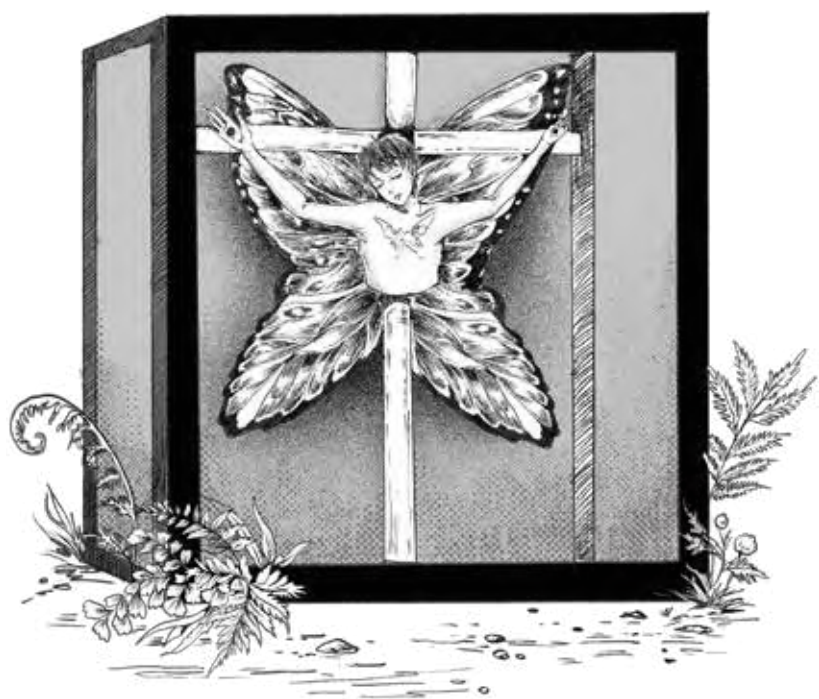
จากใจนักแปล

ผีเสื้อย้อมศพ เป็นนิยายที่พาผู้อ่านก้าวเข้าสู่โลกซึ่งความงามแห่งโลกศิลปะและเบื้องหลังของแต่ละผลงานผูกพันกันอย่างเหนียวแน่น

เรื่องราวเริ่มจากความหลงใหลในวัยเด็ก ตัวละครที่พัฒนาไปอย่างมีน้ำหนักจนไร้ช่องว่างในการเล่าเรื่อง พาผู้อ่านไปสู่โลกแห่งชีวิตเล็กๆ ของผีเสื้อ แมลงที่ใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์และซื่อตรง แต่บางครั้งก็ต้องพบกับจุดจบกลายเป็น “ผีเสื้อสต๊าฟฟ์” ที่คงสีสັນความงามอยู่ตลอดกาลโดยไม่มีใครถามความสมัครใจ

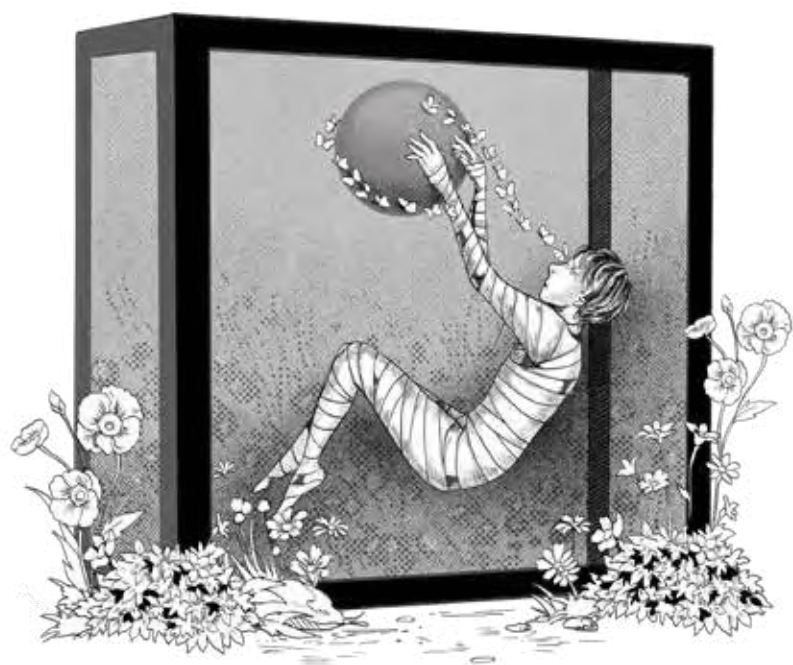
ด้วยวิธีการเล่าเรื่องผ่านตัวละครแต่ละตัว นำไปสู่ผลลัพธ์เดียวกันที่ชวนติดตามให้คลี่ปมที่มาของผลงานสยอง “มนุษย์สต๊าฟฟ์” ว่าในท้ายที่สุด มันเป็นเพียงการตอบสนองของความหลงใหลในศิลปะของศิลปิน เป็นการปกป้องความงามอันเลอค่านั้นให้อยู่ถาวรก่อนจะเสื่อมลงและไร้ค่าไปตามกาลเวลา หรือต้องการปกป้องอะไรบางอย่างที่สำคัญกว่านั้นกันแน่...

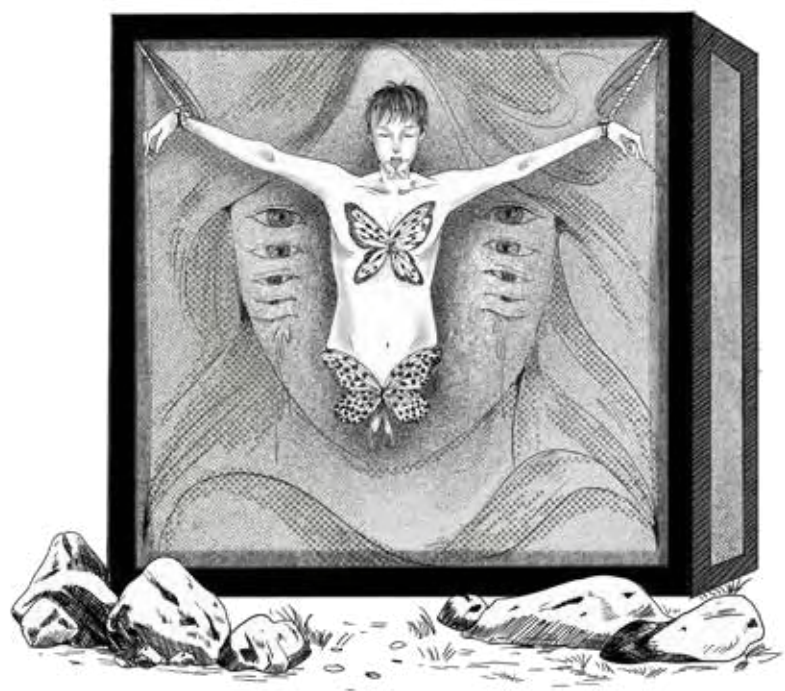
กิงดาว ไตรยสุนันท์

**มณุษย์สตัฟฟ์
ซากากิ ชิโร่**

-บันทึกความทรงจำที่มาของการสตัฟฟ์-

ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดสูงส่งเท่าผีเสื้ออีกแล้ว

ความรู้สึกนี้เริ่มหยั่งรากในใจผม เมื่อตอนพ่อซึ่งเป็นจิตกรรพากรอบครัว ย้ายไปอยู่กลางเขาลึกในป่าที่แทบไม่ได้พบเจอผู้คนเลย ไม่ใช่เพื่อใช้เป็นสตูดิโอ แต่เพื่อปลีกตัวจากโลกภายนอก

ตอนนั้นผมยังไม่ถึงวัยเรียน จึงไม่ได้รู้สึกโหยหาชีวิตก่อนหน้านั้นเท่าแม่ ถึงบางครั้งจะรู้สึกเบื่อหน่ายขณะนั่งมองหิมะสีขาวโพลนที่ปกคลุมนอกหน้าต่างในแต่ละวัน แต่เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือนภูเขาหลังบ้าน และเมื่อได้เห็นผีเสื้อตัวแรกของปีนั้น ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ไม่ใช่ว่าผมไม่เคยเห็นผีเสื้อมาก่อน ก่อนย้ายมาที่นี่ ผมก็เคยเห็นผีเสื้อหนอนกะหล่ำเล็กและผีเสื้อหางติ่งโบบบินอยู่รอบดอกไม้ที่สวนของโรงเรียนอนุบาล และตามสวนสาธารณะใกล้บ้าน

พอยื่นมือเข้าไปใกล้ ทั้งครูอนุบาลและแม่ ต่างก็เตือนอย่างนุ่มนวลว่าอย่าจับนะ สงสารมัน

สิ่งมีชีวิตน่าสงสารที่หลงเข้ามาในโลกมนุษย์ ผีเสื้อคือสิ่งที่ควรชื่นชมอยู่ห่างๆ แต่ผมไม่ใช่เด็กเรียบร้อยถึงขนาดจะพอใจเพียงแค่นั้น ความสนใจของผมจึงเปลี่ยนจากเรื่องน่าเบื่ออย่างนั้นไปเป็นการคิดว่าจะได้ซึ่งข้าวอย่างไรให้สูงที่สุดมากกว่า

แต่ที่ภูเขาหลังบ้านไม่เหมือนกัน ที่นั่นมีผีเสื้อบินว่อนเต็มไปหมด ผมกลับเป็นฝ่ายหลงเข้าไปในโลกของพวกมัน และไม่มีความรู้สึกว่าผีเสื้อน่าสงสารเลยแม้แต่น้อย

ผมอยากลองจับผีเสื้อ อยากยื่นหน้าไปดมมันใกล้ๆ

ผมลองปรึกษาแม่อย่างกล้าๆ กลัวๆ ว่าจะถูกดู แต่แม่ไม่ได้ตอบว่า
น่าสงสาร อีกแล้ว

“แม่อีกกำลังคิดว่าจะอพยพเปิดอยู่พอดีเลยจ่ะ”

ว่าแล้วแม่อีกพาผมขึ้นรถแล้วขับไปซูเปอร์มาร์เก็ตที่เชิงเขา แม่ซื้อสวิง
จับแมลงกับกรงใส่แมลงให้ผม พร้อมอุปกรณ์ทำขนม

สรุปว่า ผมคือเด็กน่าสงสารที่แม่พามาซื้อของเล่นแก้เซ็งให้นั่นเอง

แต่ผมไม่ได้รู้สึกสงสารตัวเองเลย กลับดีใจเหมือนได้ของขวัญพิเศษ
ผมบอกสวิงจับแมลงเหมือนซุนหงอคงควงกระบองสารพัดนึก พลังกระโจน
เข้าไปในฝูงผีเสื้อ

ผมเหวี่ยงสวิงเหมือนพยายามขุดขึ้นไม่ให้ฝูงผีเสื้อรุมและพาผมไปยัง
ดินแดนลึกลับ ผมจับผีเสื้อที่ติดสวิงใส่ในกรงเก็บไว้เป็นของตัวเอง

วันนี้จับได้มากกว่าเมื่อวานส์ตัว ผมรู้สึกเหมือนเป็นผู้กล้าในนิยาย
ผจญภัย และเรื่องราวเหล่านั้นก็ถูกลบทิ้งทั้งหมดในยามรุ่งสางราวกับเป็น
เพียงความฝัน

เหล่าผีเสื้อที่ถูกจับขังอยู่ในกรงใส่แมลงทั้งวัน จะตายตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
แม้จะหาทางทำให้พวกมันอยู่รอดได้นานขึ้นอีกหน่อย โดยลดจำนวน
ผีเสื้อในกรงลงเพื่อไม่ให้แออัดเกินไป หรือใส่ดอกไม้ใบหญ้าลงไปในกลุ่ม
ด้วย แต่กว่าผมจะสะพายเป้ไปโรงเรียนใหม่เอี่ยมไปขึ้นรถเมล์ออกจากโรงเรียน
ที่เชิงเขา และเดินด้วยความเร็วของผีเท้าเด็กจากป้ายรถเมล์ที่ใกล้ที่สุด
อีกครั้งชั่วโมงจนกระทั่งกลับถึงบ้าน ปีกผีเสื้อก็ซีดเซียวไร้ชีวิตชีวา เช่นเดียวกับ
ดอกไม้เหี่ยวเฉาที่อยู่ด้วยกันในกรง

“เอาไปปล่อยก่อนมันจะตายสิ สงสารมัน”

ถึงจะรู้สึกต่อต้านคำพูดเดิมๆ คำนั้นจากแม่อยู่ในใจ แต่สิ่งที่มากกว่านั้น
คือความรู้สึกไร้ความสามารถที่คิดหาวิธีดีกว่านั้นไม่ได้ ผมถือกรงใส่
แมลงออกไปที่สวน เปิดฝาแล้ววางไว้ข้างต้นไม้ใบหญ้าที่ดูมีชีวิตชีวาที่สุด

แล้ววิ่งกลับเข้าบ้าน

พลางจินตนาการว่า น้ำค้างยามค่ำคืนจะทำให้ผีเสื้อที่ขึ้นคืนความงามขึ้นอีกครั้ง

ความปรารถนาของผมคงส่งไปถึงสวรรค์ เพราะเมื่อถึงตอนเช้าในกรงนั้นมักว่างเปล่า แต่บางครั้งก็มีซากไรวีณญาณเหลือให้เห็น ซากชีวิตที่ผมเป็นคนพรากเอง

ทั้งที่ผมสามารถทิ้งซากผีเสื้อที่ตายในบ้านลงถังขยะในครัวด้วยความรู้สึกผิดแค่เล็กน้อย แต่กับผีเสื้อที่ไม่ได้ฟื้นคืนชีพหลังจากพิธีกรรมในช่วงค่ำคืน ผมกลับคิดว่าต้องฝังมันกลับสู่พื้นดินให้เรียบร้อย

เหตุผลที่ผมเลือกโคนต้นมิโมซาให้เป็นหลุมฝังศพผีเสื้อ อาจเพราะรู้สึกว่าผีเสื้อนอนกะหล่ำเล็กตัวแรกที่ฝังดูเข้ากันดีกับสีเหลืองของดอกไม้ที่น่ารักนั้น ดอกไม้เล็กๆ เป็นช่อชวนให้นึกถึงฝูงผีเสื้อ และคิดว่าถ้าฝังใต้ต้นไม้นี้ ผีเสื้อคงไม่เหงา

เพื่อไม่ให้พลาดชุดหลุมที่เคยฝังผีเสื้อเอาไว้ซ้ำอีก ผมจะทำสัญลักษณ์ไม้สี สำหรับเด็กถือว่ามันคือหินหน้าหลุมศพ โดยวางลูกแก้วไว้หลุมละหนึ่งลูก เป็นลูกแก้วรางวัลปลอมใจซึ่งได้จากการจับฉลากตอนไปเที่ยวงานเทศกาลที่ศาลเจ้า และถือโอกาสชมทิวทัศน์เมืองที่เชิงเขาในช่วงเพิ่งย้ายมาใหม่ๆ

ตอนนั้นสำหรับผม ถือว่าเป็นการมอบสมบัติที่สวยงามที่สุดที่ละชั้น แลกกับชีวิตของผีเสื้อแต่ละตัว

แม้คงรู้สึกว่ามันน่าขนลุกเพราะเหมือนพิธีกรรมของปีศาจ รู้สึกว่าตอนนั้นจะมีหนึ่งสยของขวัญฝรั่งที่มีฉากคล้ายกัน... แต่บางที่อาจเป็นสัมผัสที่หก ซึ่งมีเพียงผู้ที่เรียกว่าแม่เท่านั้นที่มองเห็นภาพของลูกชายในอีกสี่สิบกว่าปีต่อมา ซ้อนทับอยู่บนภาพเบื้องหลังของเด็กน้อยในตอนนั้น

ยังไม่ทันที่ลูกแก้วซึ่งอัดแน่นอยู่ในถุงตาข่ายสีเหลืองขนาดพอกับลูกแอปเปิลจะลดลงถึงครึ่ง ผมก็ถูกห้ามไม่ให้ทำหลุมศพอีก และถ้าขัดขึ้น

ก็จะได้เห็นสีหน้าที่อาจลามไปห้ามแม้กระทั่งการจับผีเสื้อด้วย ผมจึงจำใจ พักหน้า แล้วเก็บลูกแก้วที่ถูกฝนลมจนหมองกลับมา และไปรอกลิบดอก ไฮเดรนเยียภูเขาหลงไปแทน

ผมรู้สึกว่าการลิบดอกไม้จะทำให้ผีเสื้อที่ตายไปมีความสุขมากกว่าลูกแก้ว หรืออาจแค่อยากปลอบใจตัวเอง ไซ้แล้ว ทุกอย่างที่ทำไป ล้วนมาจาก ความเห็นแก่ตัวของผมทั้งนั้น แต่การเก็บผีเสื้อหลังจากนั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไร กับความคาดหวังทั้งสิ้น เพราะสำหรับผม การจับและการฝังผีเสื้อกลายเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันไปเสียแล้ว

แล้วคนที่ยื่นมือช่วยผมไว้ก็คือพ่อ

ทั้งก่อนและหลังย้ายบ้านมา เวลาที่ผมจะได้พูดคุยกับพ่อผู้ใช้เวลา ส่วนใหญ่อยู่แต่ในสตูดิโอ ก็มีเพียงช่วงระหว่างมื้อเย็นเท่านั้น ตั้งแต่เข้า โรงเรียนชั้นประถม ผมก็มักจะเล่าเรื่องในชั้นเรียนทั่วไป เช่น ตัวอักษรคันจิ ที่เพิ่งเรียน หรือวิธีคิดเลขแบบใหม่ๆ ซึ่งพ่อก็รับฟังอย่างไม่ได้ใส่ใจว่าผมจะ เรียนซ้ำกว่าเด็กคนอื่นหรือไม่

ผมไม่เคยพูดถึงวิชาศิลปะ หรืองานประดิษฐ์ในชั้นเรียนให้พ่อฟังเลย

ถ้าเรียนรู้แต่เหตุผลหรือทฤษฎีก่อน จะวาดภาพออกมาได้ดี ในระดับหนึ่งก็จริง แต่จะขาดพลังความคิดสร้างสรรค์ที่สามารถสร้าง บางอย่างจากศูนย์ขึ้นมาได้

พ่อพูดอย่างนั้น จึงไม่เคยสอนผมแม้แต่วิธีจับสีเทียน และเอ่ยชม ภาพที่ผมวาดตอนเรียนอนุบาลหรือชั้นประถมแค่ เก่งนะ แบบพอเป็นพิธี

ตัวผมเองไม่เคยรู้สึกตัวเองวาดรูปเก่ง เลยคิดว่าพ่อคงมองออกว่า ผมไม่มีพรสวรรค์ แต่ก็ยังปฏิบัติต่อผมอย่างอ่อนโยน ทำให้ผมรู้สึกอยาก ยอมแพ้ด้วยซ้ำ

ดังนั้น เมื่อจู่ๆ พ่อพูดขึ้นมาระหว่างกินอาหารเย็นว่า เรื่องผีเสื้อนะ ทำเอาผมสะดุ้ง ถ้าลูกไม่ขัดข้องละก็ พ่อพ่อพูดต่อ ผมก็แทบหยุดหายใจ

เพราะคิดว่าพ่อจะบอกว่า ถ้าจับผีเสื้อมา ก็วาดรูปมันเอาไว้แล้วปล่อยให้ซะ
รูปผีเสื้อที่ผมวาด ดูประหลาดจนไม่แน่ใจว่าจะดูต่างจากตัวมอดไหม
แต่สิ่งที่พ่อเสนอกลับไม่ใช่ที่ผมคาดเลย

“อยากลองสตัฟฟ์มันดูไหมล่ะ”

รอยยิ้มพ่อไม่ได้หายาก แต่ผมเพิ่งเคยเห็นสีหน้าตื่นเต้นอย่างนั้น
เป็นครั้งแรก ต่างจากแม่ที่มีสีหน้าเคร่งเครียดเห็นได้ชัด

“อะไรกันคะคุณ...”

พอยกมือขึ้นห้ามไม่ให้แม่พูดต่อ

ผมไม่เข้าใจความหมายสีหน้าของแม่ แต่ตีความว่า อาจเป็นเพราะ
ขั้นตอนการสตัฟฟ์สัตว์อันตรายสำหรับเด็กก็ได้ เพราะสีหน้านั้นเหมือน
ครั้งแรกที่ผมบอกแม่ว่าอยากช่วยแม่ทำแกงกะหรี่

วันที่ได้จับมีดครั้งแรก ผมไม่ได้ทำมีดบาดมือ แถมแม่ยังปลื้มผลงาน
ผมและชมว่า เก่งนี่นา

ผมจึงตอบพ่อด้วยเสียงดังฟังชัดว่า

“ผมอยากทำอะ”

ผมเพิ่งเข้าใจความหมายว่า ทำไมแม่ถึงลูกหนีไปห้องครัวเพื่อปิดบัง
ใบหน้าที่เกือบจะร้องไห้ ก็หลังจากพ่อตายไปแล้ว หรือบางที ตอนนั้นแม่
อาจเห็นภาพลูกชายในอนาคตก็เป็นได้

ถ้าแม่ยังมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ละก็ จะต้องเสียใจที่ตอนนั้นไม่ได้คัดค้าน
ให้จริงจังกว่านี้แน่นอน

พอยื่นนิ้วก้อยมาให้ผมแล้วบอกว่า สูดสับดาห์หน้าเราไปซื้ออุปกรณ์
กันนะ และวินาทีที่ผมเกี่ยวก้อยสัญญากับพ่อ ความรู้สึกที่ว่าตัวเองวาดรูป
ไม่เก่งก็ไม่สำคัญอีกต่อไป รวมทั้งเรื่องที่จะต้องรอถึงสูดสับดาห์หน้า ทั้งที่
วันพรุ่งนี้ก็เริ่มปิดเทอมฤดูร้อนแล้วนั้น ก็ไม่สำคัญเช่นกัน

ก่อนถึงวันไปซื้ออุปกรณ์ ผมก็ไม่ได้ออกไปจับผีเสื้ออีกเลย ผมยิ้ม

หนังสือภาพผีเสื้อจากห้องสมุดของโรงเรียนมาค้นหากาผีเสื้อที่น่าจะอาศัย
อยู่บนภูเขาข้างบ้าน เมื่อผมมีความรู้เกี่ยวกับผีเสื้อมากขึ้น เช่น การเลียนแบบ
เพื่อป้องกันตัวและพิษของมัน ความแตกต่างระหว่างตัวผู้กับตัวเมีย

จากที่เคยมองว่าเป็นแมลงที่มีแต่ความสวยงามเพียงอย่างเดียว
ผมก็เริ่มรักผีเสื้อ

การไปซื้ออุปกรณ์จบลงอย่างรวดเร็วเมื่อเทียบกับพิธีเกี่ยวกับยัสัญญา
อันยิ่งใหญ่

ผมเข้าใจผิดว่าพ่อจะพาไปร้านอุปกรณ์งานศิลปะโดยเฉพาะอย่าง
ร้านในโตเกียวที่พ่อซื้ออุปกรณ์วาดภาพ ผมจึงสวมถุงเท้าเรียบร้อยและ
นั่งรออยู่หน้าประตูบ้านแต่เช้า พ่อออกมาจากสตูดิโอในสภาพสวมเสื้อ
เชิ้ตแขนสั้นเป็นอันเลิกกับการเกงผ้าชีนุ่พับขาขึ้นมาถึงเขา ไม่ได้สวมรองเท้า
ผ้าเช็ดมือสกปรกยังพาดอยู่ที่คอ และไม่ได้ถือกระเป๋าด้วย

พ่อขับรถคันเล็กเก่าๆ ของเราไปร้านเครื่องเขียนตรงข้ามโรงเรียน
ร้านนี้มีอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นครบถ้วน ไม่ว่าจะไม้บรรทัดสามเหลี่ยม
ชุดพู่กันจีน รองเท้าสำหรับใส่ในอาคารเรียน จัดว่าเป็น “ร้านใหญ่”
ในเมืองนี้ก็จริง แต่ผมไม่คิดว่าจะมีกระทงอุปกรณ์สำหรับการสต๊าฟสัตว์ขาย

แต่กล่องใบนั้นกลับโดดเด่นที่สุดใกล้ทางเข้า อยู่บนโต๊ะสีขาวขนาดใหญ่
พร้อมป้ายกระดาษโปสเตอร์สีฟ้าเขียนด้วยเมจิกสีน้ำเงินว่า “การบ้าน
ปิดเทอม” ยังมีชุดอุปกรณ์ต่างๆ วางกองกันอยู่ เช่น ดินเยื่อกระดาษ
ชุดงานไม้ทำรังนก และชุดเย็บผ้าทำตุ๊กตา แต่กองอุปกรณ์ที่เล็กกว่านั้นคือ
กล่อง “ชุดสะสมแมลง”

บนฝากล่องมีรูปภาพขนาดใหญ่ของด้วงแรด ด้วงคีม และผีเสื้อหางติ่ง
พ่อหยิบมากล่องหนึ่งแล้วเดินไปจ่ายเงิน พ่อล้วงธนบัตรพันเยนจาก
กระเป๋าทางเกงแล้วยื่นให้ ก่อนจะรับเหรียญร้อยเยนกลับมาสามเหรียญ
เงินแค่นั้นผมก็มีอยู่ในกระปุกออมสินของผม

ที่แท้มันเป็นเรื่องที่ไม่รู้จะทำเมื่อไรก็ได้ โดยไม่ต้องฟังผู้ใหญ่หรือคนอื่น
ทั้งที่ผมอดสู้อ้าที่ตื่นตื่นกับการก้าวเข้าสู่โลกที่ห่างไกลจากชีวิตประจำวัน
แต่ชุดอุปกรณ์นั้นกลับเป็นของถูกๆ ในร้านขายของหน้าโรงเรียนที่ไปเป็น
ประจำนี่เอง

ผมที่รู้สึกแข็งในตอนนั้น ยังไม่รู้ตัวว่าจากจุดนั้น ประตูลู่อนาคตผม
ได้เปิดออก

ประตูที่บางที่อาจไม่ควรเปิดเลย...

ผมอยากรีบเปิดกล่องชุดสะสมแมลงทันทีที่ถึงบ้าน แต่พอลงจากรถ
พอก็ยังไม่ยอมเดินเข้าบ้าน

“รีบไปจับผีเสื้อกัน”

ผมตะลึงกับรอยยิ้มใสซื่อของพ่อ พ่อไม่ได้จะทำเฉพาะชั้นตอนสต๊าฟฟ์
เท่านั้น แต่จะช่วยจับผีเสื้อด้วยหรือนี่ ถ้าพูดถึงภาพจำของผมที่มีต่อพ่อ
ตั้งแต่ก่อนย้ายมาบ้านบนเขา ผมก็เห็นพ่อเอาแต่เก็บตัวอยู่ในสตูดิโอและ
ตั้งหน้าตั้งตาวาดรูปตลอดเวลา จนคิดว่าพ่อไม่สนใจลูกเลยสักนิด

ที่บ้านมีแค่สวิงกับกรงใส่แมลงอย่างละอันเท่านั้น แต่เราสองคน
ก็เดินลึกเข้าไปในภูเขาหลังบ้านด้วยกัน ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พ่อก็ไม่ได้วิ่งเล่น
ไปมาแบบสนุกสนานพร้อมสวิงในมือ

“ทำเหมือนทุกที่ที่ลูกเคยทำซี”

พ่อพูดแล้วถอยไปยืนหลบในร่มไม้ห่างออกไปไม่กี่เมตร ถ้าผมมัว
คิดว่าการจับผีเสื้อมีทั้งคนที่จับเก่งและไม่เก่ง ผมคงทำให้เหมือนปกติไม่ได้
แต่คนที่จับผีเสื้อคนเดียวเป็นประจำอย่างผมไม่เคยคิดอย่างนั้นเลย

ทันทีที่เห็นผีเสื้อ ผมก็สะบัดสวิงเบาๆ แค่อสองครั้งก็จับได้สามตัว

ผมเอาผีเสื้อที่จับได้ใส่กรงแล้วเดินไปหาพ่อ พ่อเขาเห็น พ่อก็
เบิกตาโต แล้วยิ้มออกมาในที่สุด

“ลูกนี่มันเขี่ยจับผีเสื้อชัดๆ เลย”

เคยมีอะไรทำให้ผมดีใจเท่านี้มาก่อนไหมนะ ผมมองลอดเข้าไปในกรง
แก้มเงิน แล้วพูดชื่อสายพันธุ์ผีเสื้อออกมา

“ผีเสื้อหางติ่งสองตัว แล้วก็...”

“เขาเรียก ผีเสื้อสะพายฟ้า สมัยพ่อเป็นเด็ก แถวบ้านที่โตเกียวเคยมี
ผีเสื้อแบบนี้ ไม่นึกเลยว่าจะได้เห็นอีกครั้ง การเป็นคนละทางโลกมาหา
ธรรมชาติก็ไม่เลวเหมือนกันนะ เอาละ รีบไปสต๊าฟมันกันเถอะ”

ผมติดใจคำว่า *คนละทางโลก* แต่ก็ไม่อยากทำลายบรรยากาศสนุก
ตอนนี้

สตูดิโอของพ่อ นอกจากพ่อแล้วใครก็ห้ามเข้า ปกติผมไม่ได้รับอนุญาต
ให้แค่เคาะและแง้มประตูได้ไม่กี่เซนติเมตร เพื่อบอกพ่อว่า “ข้าวเย็น
พร้อมแล้วอะ” แต่ตอนนี้พ่อกลับพาผมเข้าไปเหมือนไม่เคยตั้งกฎเกณฑ์
อะไรมาก่อน

ที่มุมห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือ พ่อให้ผมนั่งเก้าอี้ข้างโต๊ะนั้น ส่วนพ่อ
ดึงอะไรบางอย่างที่เหมือนลังไม้ออกมาแล้วนั่งบนนั้นแทน

ในที่สุดก็ได้เปิดกล่องชุดสะสมแมลงเสียที ผมตื่นเต้นเล็กน้อย แต่
ไม่ต่างจากตอนที่เปิดกล่องสีใหม่เท่าไรนัก วินาทีที่เปิดกล่อง ผมถึงกับ
กลั้นหายใจ

มีเข็มฉีดยาอยู่ในนั้น ไม่ใช่เข็มฉีดยาของเล่น แต่เป็นของจริงที่ดูเหมือน
เข็มฉีดยาที่ใช้ตอนผมรับการฉีดวัคซีนเกือบทุกอย่าง นอกจากนั้นยังมี
แว่นขยาย แหนบ เข็มหมุด แล้วก็...

ขวดน้ำยาสีแดงและสีฟ้า ไม่มีฉลาก ในกล่องไม่มีคำอธิบาย ที่ฝาพิมพ์
มีข้อความสั้นๆ ที่แทบจะไม่เรียกว่าคำเตือน “โปรดใช้ด้วยความระมัดระวัง”

“ขวดสีแดงคือยาฆ่าแมลง ส่วนขวดสีฟ้าคือยากันเน่า”

พ่ออธิบายอยู่ข้างๆ ผม

“พ่อเคยใช้เหรออะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว สมัยก่อนมีชายที่ร้านขนมนะ”

ไม่น่าเชื่อว่ามีชายในร้านใกล้ตัวยิ่งกว่าร้านเครื่องเขียนเสียอีก เด็กสมัยนี้ต้องถามผู้ใหญ่ถึงจะรู้วิธีใช้ แต่สมัยก่อนมันเป็นของเล่นที่เด็กเล่นเองได้ ผมอยากรู้เรื่องราวตอนที่พ่อใช้มันตอนเป็นเด็ก แต่ตอนนี้ผมสนใจสิ่งที่อยู่ตรงหน้ามากกว่า

ขวดสีแดงคือยาฆ่าแมลง พุดง่าย ๆ ก็คือยาพิษ ใช้เข็มฉีดยาฉีดเข้าตัวผีเสื้อ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นศาสตราจารย์ที่ทำงานให้องค์กรลับขึ้นมาทันที ถึงความจริงจะไม่ใช่ แต่เวลาย้อนนึกถึงวันนั้น จะเห็นภาพผมและพ่อในชุดเสื้อกาวน์

ถึงพ่อบอกว่าจะทำให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่ผมเสนอว่าขอเป็นคนแรกที่ได้ใช้อุปกรณ์ใหม่นี้ และให้พ่อทำไปพร้อมกัน

พ่อประกบปีกผีเสื้อหางติ่งเข้าด้วยกัน จับมันออกจากกรง แล้วใช้มืออีกข้าง... บีที่ท้องของมัน

“ฮะ”

ผมอยากลองฉีดยาพิษเร็วๆ เลยรู้สึกไม่เห็นด้วยที่พ่อบีที่ท้องมัน

“ยาพิษเจือจางกว่าเมื่อก่อน เพราะความเข้มงวดของพวกสมาคมผู้ปกครองและครูไงละ การทำให้มันใกล้ตายเสียก่อนน่าจะช่วยให้มันไปสบายมากกว่า อีกอย่าง ถ้าจะจับมาสตัฟฟ์ละก็ ไม่ต้องเอาใส่กรงหรอก แต่ให้บีที่ท้องทันที จากนั้นพับมันและห่อด้วยกระดาษห่อยา ปีกมันจะได้ไม่เสียหาย จะสตัฟฟ์ทั้งทีก็ต้องทำโดยที่คงสภาพความสวยงามไว้ให้มากที่สุด ไม่งั้นก็สงสารมัน”

หลังจากที่พ่อพูด ผมก้มลงดูผีเสื้อในมือ รู้สึกว่าสี่ปีกเสียความสดใสไป ไม่เหมือนตอนที่เพิ่งจับมาใหม่ๆ แคบๆ เอง ผมจับท้องของมัน ก่อนจะหลับตาและออกแรงที่นิ้วด้วยความรวดเร็วในเวลาเดียวกัน โชคดีที่ไม่มีมือของเหลวหรือไส้ในไหลออกมา ผมถอนใจโล่งอก พ่อบอกว่าให้ทำให้

มันใกล้ตาย แต่ผีเสื้อของผมดูเหมือนตายแล้วเรียบร้อย ถึงอย่างนั้นผมก็ยังอยากชีดยาให้มันอยู่ดี

ผมปุกระดาศพิษซูลงบนโຕະ วางผีเสื้อลงเบามือ ก่อนจะเปิดฝาขวดสีแดงแล้วเสียบเข็มชีดยาลงไปในขวด ดึงลูกสูบขึ้นช้าๆ น้ำยาที่ถูกดูดขึ้นมาไม่ใช่สีแดงแต่โปร่งแสง

ผมใช้มือซ้ายหยิบผีเสื้อขึ้นมา *ตรงนี้แหละอะ* ผมขอคำยืนยันจากพ่อหลายครั้งขณะที่ใช้มือขวาจับเข็มชีดยาแทงบริเวณอกผีเสื้อที่ถูกบีบที่ท้องแล้ว ผมใจสั้น แต่ก็ชีดยาให้ผีเสื้อตัวที่พ่อบีบที่ท้องด้วย

จากนั้น ผมเปิดฝาขวดสีฟ้า แล้วชีดยากันเนาให้ผีเสื้อทั้งสองตัว น้ำยาในขวดสีฟ้าก็โปร่งแสงเหมือนกัน มันเป็นน้ำยากันเนา แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมพอชีดแล้วผมกลับจินตนาการว่า ผีเสื้ออาจจะฟื้นขึ้นมาก็ได้

พ่อหยิบผีเสื้อตัวหนึ่งที่ผ่านกระบวนการแล้วขึ้นมา ใช้กรรไกรที่อยู่
ในมืออีกข้าง... ตัดลำตัวส่วนล่างของมันจนขาดร่วงลง

ผมตกใจจนลืมหายใจ ไม่มีกระทั่งเสียงร้อง *อะ*

“ฤทธิ์ของยากันเนามันไวใจไม่ได้ ดังนั้นถ้าตัดลำตัวที่มีส่วนประกอบของน้ำอยู่เยอะทั้ง ก็จะมีหมดปัญหาขึ้นราหรือว่าเนาเปื่อยได้”

สรุปว่า การชีดยาเป็นเพียงการแสดงเท่านั้น น้ำยานั้นอาจแทบไม่ต่างอะไรจากน้ำเปล่าด้วยซ้ำ ไม่ต้องซื้อชุดสะสมแมลงกิสต์ฟี่ได้ แต่พ่อคงอยากให้ผมได้สัมผัสความรู้สึกตื่นเต้นแบบเดียวกับที่พ่อเคยรู้สึกตอนเด็ก

ผมไม่คาดคิดเลยว่า แทนที่สิ่งนั้นจะเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งความไม่เรียนรู้ ทว่ากลับกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ของความหลงใหลในเรื่องวิปริต ไม่ดี ไม่ใช่หรือก พ่อพยายามส่งมอบความปรารถนาที่เก็บซ่อนไว้ให้ผมต่างหาก

การใช้กรรไกรตัดนั้นไม่น่าลังเลเท่ากับการบีบด้วยมือ เพราะแรงต้านจากลำตัวของผีเสื้อขณะถูกตัดไม่มากพอจะส่งผ่านกรรไกรมาถึงมือได้

พ่อวางแผ่นกระดานไม้สำหรับวาดภาพลงบนโຕະ แล้ววางผีเสื้อไว้

ที่มุมบนขวาเพื่อให้ผมทำงานบนไม้กระดานด้วยกันได้ ก่อนปักหมุดแมลง
ลงตรงกลางลำตัวที่ถูกตัดให้สั้น เพื่อตรึงมันไว้กับแผ่นไม้

พอกางปีกด้านหนึ่งออกและใช้กระดาษทิชชูทับไว้ ก็จัดทำด้วย
เข็มหมุด ก่อนจะตรึงให้แน่น และทำเช่นเดียวกันกับปีกอีกข้าง

“ถ้าไปร้านเครื่องเขียนในเมืองใหญ่ๆ จะมีฟิล์มสำหรับกดปีกด้วยนะ
แต่แค่ทิชชูก็พอแล้ว พ่อเคยลองใช้ทั้งกระดาษเซลโลเฟน ทั้งกระดาษบาง
ถ้าอากาศถ่ายเทไม่ดีจะขึ้นรา ก็เหมือนกับการทำดอกไม้แห้งนั่นละ”

ผมไม่เคยทำดอกไม้แห้งมาก่อน แต่ก็รู้สึกถึงความใกล้เคียงกันระหว่าง
ปีกผีเสื้อกับกลีบดอกไม้

“แค่นี้ก็เรียบร้อย ที่เหลือแควางไว้ในที่อากาศถ่ายเทสะดวกจนกว่า
จะแห้ง แล้วเอาไปติดโชว์ในกล่อง ไปปรึกษาแม่ แล้วขอแบ่งกล่องไม้บุผ้า
ด้านในที่ใช้เก็บจานมีลวดลายมาสักกล่องหนึ่ง อ๋ออย่าบอกว่าเอาไว้ทำเป็น
กล่องเก็บแมลงสตัฟฟ์ละ ให้บอกว่าเอาไว้ทำการบ้านปิดเทอม บอกไปเลย
ว่าอยากได้รางวัลที่หนึ่ง”

ปรากฏว่าผมขอร้องแม่ไม่สำเร็จ

ผมใช้เข็มหมุดยึดผีเสื้อเหมือนที่พ่อทำแล้วกางปีกมันออก ตอนพ่อ
ทำดูเหมือนมันจะง่าย แต่ถ้ามือชยัคคลาดไปจากที่ตั้งใจแต่ก็ไม่มีลิลิเมตร
ก็อาจทำให้ปีกเสียหายหรือหลุดได้ นี่จึงเป็นขั้นตอนที่ต้องตั้งใจมาก

“เก่งนี่นา ปีกแต่ละข้างก็ทำมุดีด้วย”

พ่อชมผมเต็มปากเต็มคำ ผมได้ใจจึงจัดการผีเสื้อสะพายฟ้าที่เหลือ
ในกรงโดยไม่รอพ่อบอก ทั้งขั้นตอนการบัพัห้อง ฉีดยา ตัดลำตัว แหวงหมุด
ผมไม่รู้สึกลังเลอีกแล้ว และขั้นตอนกางปีกก็ใช้เวลาแค่ครึ่งเดียวของครั้งแรก

เราวางแผ่นกระดานไม้ที่ยึดผีเสื้อสามตัวนั้นไว้บนโต๊ะ แล้วพ่อก็
ไปปิดม่านหน้าต่างที่อยู่ใกล้ กันไม่ให้ถูกแสงแดดโดยตรง ผมเริ่มลงมือเก็บ
ชุดสะสมแมลงในห้องที่มีดลงเล็กน้อย ปิดฝาขวดให้แน่นแล้วเก็บใส่กล่อง

ใช้กระดาษทิชชูเช็ดเข็มฉีดยาจนถึงปลาย ปิดฝาครอบ แล้ววางลงกล่อง
ในตำแหน่งเดิม

ระหว่างเดินไปถึงชยะซึ่งอยู่อีกมุมห้อง ผมหยุดยืนหน้าภาพวาด
ที่ยังวาดไม่เสร็จ เป็นภาพเหมือนของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอายุไล่เลี่ยกับแม่ เธอ
สวยสะอาดตาเหมือนดาราดาว ผมเผลอมองใบหน้านั้นอยู่นานทีเดียว และคง
ทำหน้าตาเหม่อลอยเกินไป พ่อจึงเดินมายืนข้างผมปลางหัวเราะ

“สวยใช่ใหม่มละ เป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยพ่อเรียนอยู่มหาวิทยาลัยศิลปะ
นะ เรียนวิชาเอกสาขาภาพสีน้ำมันเหมือนกัน”

พ่อได้ยินผมก็รู้สึกทันทีว่า พ่อคงเคยชอบผู้หญิงคนนี้นมาก่อน

“ทำไมพ่อถึงวาดรูปเขาล่ะละ”

ผมถามเข้าหาหยี้เล็กน้อย พันธงไปแล้วว่าพ่อคงวาดเพราะนึกถึง
รักแรก มีนาล่ะ ถึงได้ห้ามใครเข้ามาในสตูดิโอ

“เธอขอให้พ่อวาดให้นะสิ เราไม่ได้ติดต่อกันเลยตั้งแต่เรียนจบ ราวๆ
สิบห้าปีได้ เธอตรวจเจอโรคร้าย ก็เลยอยากเก็บภาพตัวเองในตอนนีไว้
เธอก็เป็นจิตรกรเหมือนกัน แต่ไม่ได้วาดภาพคน”

อย่างนี้เอง แต่ผมก็คิดว่าถ้าจุดประสงค์เป็นแบบนั้น ภาพถ่ายน่าจะ
เก็บภาพได้คมชัดกว่าภาพวาดเสียอีก ความคิดแบบเด็กๆ ของผมถูกพ่อ
อ่านออกโดยไม่ต้องพูดอะไรเลย

พ่อเดินกลับไปโต๊ะที่เราทำแมลงสตัฟฟ์ก่อนหน้านี้แล้วเปิดลิ้นชัก
หยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมา ก่อนจะกลับมา และยื่นให้ผมดูโดยไม่พูดอะไร
ในรูปถ่ายคือใบหน้าของผู้หญิงคนเดียวกับที่อยู่ในภาพวาด แต่สีแก้มไม่ใช่
สีชมพูกุหลาบแบบในภาพวาด และรอยยิ้มก็ดูฝืน

“ถ้าเราสตัฟฟ์มนุษย์เอาไว้ในช่วงเวลาที่สวยที่สุดได้ก็คงดีไม่น้อยเลย”

ผมหันไปมองพ่ออย่างไม่แน่ใจว่าหูผัดไปหรือเปล่า แต่พ่อยังคงมอง
ไปที่ภาพวาดนั้น

มนุชย์ศัพท์-

ผมเห็นภาพตัวเองถูกกระทำอย่างเดียวกันกับที่ผมเพิ่งทำกับผีเสื้อ
ลอยขึ้นมาในความคิด และคนที่ลงมือทำก็คือพ่อ

ในห้องที่พ่อใช้วาดภาพเพื่อนสาวคนสวยนั้น มีเตียงตรวจโรคเก่าๆ
วางอยู่ (คล้ายกับที่อยู่ในคลินิกส่วนตัวของหมอเก่าๆ ที่เซ็งเซา เดียงนั้นทำ
ด้วยไม้ หุ้มหนังเทียมสีเขียวเข้ม ตกด้วยหมุดทองเหลืองเป็นคราบหมอง
ที่ปลายเตียงมีฟองน้ำสีส้มไหลออกมาจากรอยปริตที่เหมือนรอยเล็บข่วน) มี
ผมโดนชิงพืดในสภาพเปลือยอยู่บนเตียง

ผมถูกสองมือกดหน้าอกไว้ แล้วถูกฉีดยาเข้าที่แขนซ้าย... ตำแหน่ง
ที่ฉีดต่างจากของผีเสื้อ คงเพราะมีประสบการณ์เคยฉีดยาที่โรงพยาบาล
ทำให้ความทรงจำของความเจ็บปวดทะลุผ่านตัวกรองจินตนาการออกมา
จนรู้สึกได้

ประสบการณ์จริงย่อมอยู่เหนือจินตนาการ

เวลานึกถึงรสชาติของสเต็กชั้นเลิศ คนส่วนใหญ่มักขยายจินตนาการ
จากรสชาติของเนื้อที่เคยกินมาก่อน แต่ถึงจะทำแบบนั้นสักร้อยครั้ง ก็ไม่มี
ทางรู้รสชาติที่แท้จริงได้จนกว่าจะได้ลองกินจริงๆ

ในจินตนาการของผม หลังจากถูกฉีดยาไปแล้วผมก็ยังคงมีสติและ
ลืมตาอยู่ กำลังมองดูร่างของตัวเองจากมุมสูงราวกับผีเสื้อที่บินวนอยู่
ในห้อง แต่ทันทีที่เห็นของที่พ่อหยิบขึ้นมา ผมก็ผวา แล้วมุ่มมองก็เปลี่ยนไป
เหมือนถูกดูดเข้าไปในร่างที่นอนอยู่

มันไม่ใช่กรรไกร แต่เป็นขวาน บ้านที่อยู่ลึกเข้าไปในกลางเขาหลังนี้
ไม่ใช่บ้านที่พ่อสร้างเอง แต่เป็นบ้านพักตากอากาศที่ซื้อต่อมาจาก
ชาวต่างชาติ ในห้องนั่งเล่นกว้างขวางมีเตาผิงจริงอยู่ แม้จะไม่ค่อยได้ใช้
แต่เมื่อถึงคริสต์มาสที่ครอบครัวเพื่อนแม่มาเยี่ยม แม่จะจัดจานสวยมีลวดลาย
ไว้บนชั้นวางของเหนือเตาผิงและจุดไฟในเตา

ขวานสำหรับผ่าฟันปลอมนั้นมันไม่ได้อยู่ในโรงเก็บของ แต่จะวางนอนในเตาผิงในวันที่ไม่ได้ก่อไฟ

สำหรับผม มันไม่ใช่อาวุธร้ายแรงอะไร แต่เป็นเหมือนของตกแต่งบ้านที่มีต้นกำเนิดจากต่างประเทศ และพ่อกำลังจะใช้มันจามลงมาที่ตัวผมเดี๋ยวนี้แล้ว

ไม่ใช่แค่นั้นจินตนาการ ผมถึงกับหลับตาบ้างจริงๆ และลืมตาขึ้นอีกครั้งเมื่อภาพในหัวหายไประยะไประยะได้ยินเสียงพ่อ

“...แต่ทำอย่างนั้นไม่ได้ พ่อเลยกลายเป็นจิตรกรใจละ แถมพวกนักข่าวเลวๆ ยังเอาแต่กระจายข่าวเสียๆ หายๆ อีก”

พ่อพูดแล้วหันมายิ้มขมขื่นให้ผม

เพราะว่าสต๊าฟฟ์ไม่ได้ก็เลยวาดภาพขึ้นมาแทน นั่นคือตอนที่ผมรู้สึกว่าคุณที่แตกต่างกันสุดขีดสองสิ่งนี้ได้มาบรรจบกัน

วันรุ่งขึ้นและวันถัดๆ มา ผมก็ออกไปจับผีเสื้อมาสต๊าฟฟ์อย่างเคย

ไม่ว่าจะเป็นผีเสื้อรักแร้ขาว ผีเสื้อหางติ่ง ผีเสื้อไม้กอล์ฟฟ้า ผีเสื้อแพนซีฟ้า หรือแม้แต่ผีเสื้อขาวที่หาได้ยากก็ถูกจับด้วยสวิงของผม ตอนแรกผมจับผีเสื้อทุกตัวมาสต๊าฟฟ์ แต่พอความตื่นเต้นเริ่มลดลง ผมเลยปล่อยผีเสื้อพันธุ์ที่เคยสต๊าฟฟ์ไว้แล้วไปทันที

เพื่อให้เป็นรายงานการวิจัยอิสระช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ผมจึงไม่ได้ทำแค่เพียงสต๊าฟฟ์ แต่ยังตัดสินใจศึกษาวิถีชีวิตของผีเสื้อเพิ่มเติมด้วย ผมอยากเขียนรายงานเรื่องที่เพื่อนรุ่นเดียวกันไม่รู้ ถ้าค้นคว้าจากหนังสือในห้องสมุดโรงเรียนก็อาจมีคนอื่นอ่านแล้วก็ได้ ผมจึงขอให้แม่พาไปห้องสมุดในเมือง ผมนึกถึงคำแนะนำของพ่อที่บอกว่า ให้อ้างว่าจะไปหาหนังสือเพื่อมาเขียนรายงาน

ถึงแม้จะไม่บันเรื่องการสต๊าฟฟ์ผีเสื้อ แต่ผมเดาได้ว่าแม่ไม่ได้ชอบใจนัก หลักฐานคือ ตอนที่ผมขอกล่องใส่งานขณะอยู่บนรถ แม่ก็ปฏิเสธทันที